



## **Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis  
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium  
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum  
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed  
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

**Drexel, Jeremias**

**Antverpiæ, 1643**

Sect. I. Hebræorum vatum oracula.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

amo; non plora, quod jeiunas; sed plora, quod non semper jeiunas.) Qui non compatitur IESV, ignorat IESVM; qui repellit jeiunium, ignorat crucem, quæ ut non est mala, ita nec tu eam quasi malam suspiceris, ne sit factus servus, qui minister est Dei.

*Ambr. 10. 3.* Hæc oris & calami aurei præcepta Ambrosii verbis consigno: Murus est Christiano jeiunium, inexpugnabilis diabolo, intranfgressibilis inimico. Quis enim unquam Christianorum jeiunavit, & captus est? Quis sobrius mansit, & vitæ est? Temulentum aggreditur diabolus, luxuriosum aggreditur inimicus. Vbi autem jeiunium videtur, fugit, metuit,

terretur, pertimescit; debilitatur mediâ, infirmitate proferitur. Proferitur, inquam, infirmitate, quia Christianorum infirmitas fortitudo est. Castra ergo nobis sunt nostra jeiunia, quæ nos à diabólica oppugnatione defendunt. Gula telum diaboli; tu sume scutum fidei, lorica ABSTINENTIA.

*Cum infirmitas potens sum. 2. Cor. 10. v. 10. Idem 10. 5. l. 4. Comen. in Evan. 8. Luca michi pag. 49. Hiero. 10. 6. in c. 1. ep. ad Titum v. 7. pag. 200.*

Ego hic tundo pectus meum, & manus meas ad cælum extollo, atque cum beato Hieronymo, coram orbe universo liberrimè pronuntio. Dicat quisque quod volet, ego loquor conscientiam meam: Scio mihi Abstinentiam & nocuisse intermissam, & profuisse repetitam.

Finis Librorum de Ieiunio.

DELICIAE  
GENTIS HUMANAE  
CHRISTVS  
IESVS  
NASCENS, MORIENS,  
RESVRGENS,  
ORBIS AMORI PROPOSITVS:  
PARS PRIMA.  
CHRISTVS NASCENS.

Isaia IX. vers. VI. & VII.

Parvulus natus est nobis. Factus est principatus super numerum ejus. Pacis ejus non erit finis.

CAPVT I.

De figuris & vaticiniis Christi Nascantis.



QVÆ de Christo NASCENTE tradituri sumus, ea duodecim omnino capitibus exsequemur; dicturi ordine de Christi Nati vaticiniis & oraculis, de tempore, loco, de parentibus, de obsequiis Christo Nato delatis, de ipso infante divino Domino IESV, de Angelorum & totius cæli symphoniâ & applausu, denique de Christo Nato, à Magis adorato.

S. I. Hebræorum vatum oracula.

Natus Moyses, cogente Pharaonis imperio à matre suâ in fiscellam scirpeam pice litam compositus fuit, & expositus in publicum flumen. Puella regia Pharaonis filia, cum ad aquas illas descenderet

B lymphis recentibus corpus tinctura, vidit sportulam, & iussit adferri. Mox ominata quod res erat, De infantibus, inquit, Hebræorum est hic. Exemptum inde elegantem infantulum, sibi eum in filium educari præcepit. Synagoga, noverca pessima, Christum Nascentem exposuit: nam eum ad pecudum habitationem amandavit, Ecclesia recepit.

Isaïas anno à mundi cunabulis ter millesimo quadringentesimo quadagesimo vaticinatus est de Christo nascituro, sexcentis minimùm annis ante natum. Inter illustriora eius vaticinia & hæc sunt: Ecce Virgo concipiet, & pariet filiũ, & vocabitur nomen ejus Emmanuel; & butyrum & mel comedet, ut sciat reprobare malum, & eligere bonum. Parvulus natus est nobis, & filius datus est nobis, factus est principatus super humerum ejus. Et vocabitur nomen ejus Admirabilis, Consiliarius, Deus fortis, Pater futuri

saeculi, Princeps pacis. Multiplicabitur ejus imperium, & pacis non erit finis. Super solium David, & super regnũ ejus sedebit, ut confirmet illud. Hæc verba eleganter admodum Eusebius Emisenus explicans: Natus est nobis, inquit, qui sibi erat;

Z 4

Handwritten marginal notes in red ink on the right edge of the page, including the words 'LIBRARIUS' and 'F. VII'.

erat natus, qui sentiret occasum; datus, qui nesciret exordium. Natus, qui & matre esset junior; datus, quo nec Pater esset antiquior. Natus qui moreretur; datus, ex quo nasceretur. Atque sic qui erat, datus est; qui non erat, natus est. illic dominatur, hic humiliatur; sibi regnat, & mihi militat.

Idem c. 52. v. 10.

Ibid. v. 6.

Idem c. 65. v. 25.

Aggæi c. 2. v. 7. & 8.

Et cum hac diceret Aggæus, elapsi fuerant anni ab orbis

genesis 34.34

Baruch. c. 3. v. 36.

Idem c. 38.

Bern. ser. 2. de Genâ Dom. mihi

peg. 190.

Moyfes à colloquio Dei digrediens faciẽ suam velo contexit, Exod. c. 34. v. 33. Sic Deus in stabulo velavit faciẽ carnis velo. Iob c. 6. v. 7. & c. 36. v. 32.

Isa. c. 45. v. 8.

Ioan. c. 8. v. 56.

Exod. c. 4. v. 13.

Salomon. 2. Paral. c. 9. v. 23.

Gen. c. 46. v. 10.

Egere, est tacidè desiderare id quod egestatem levat. 2. Re. c. 23. v. 15.

§. II. Nascẽtis Christi adumbrationes.

Quadragesima diebus Moyfes intransit & incenatus suavissimè cum Deo egit in fastigio montis Sinai. E monte ab hoc colloquio digressus, radiantem vultum retulit. Ne autem hic vultus splendor Israëlis plebem à suo colloquio arceret, faciẽm velo contexit.

En in stabulo faciẽm Dei velatam tãnis velo, quod eo factum, ut in terrã cum hominibus amantissimè posset colloqui & agere. Hic ille est verè, Iob teste, Qui precipit soli, & non oritur, & stellas claudit quasi sub signaculo. Qui in manibus abscondit lucem, & precipit ei ut rursus adveniat.

Ad nasciturum Christum ingens ab ore condito desiderium agebat homines sanctos, dum desideratus & promissus adveniret ipse. Clamor omnium piorum omnibus retrò sæculis fuit: Rorate celi desuper, & nubes pluant iustum, aperiatur terra, & germinet Salvatorem, & iustitia oriatur simul. Dulcissimi roris istius stilla ad Abrahamum etiam pervenit. Quod Christus asserens, Abraham, inquit, pater vester exultavit, ut videret diem meum, & vidit, & gavisus est. Rorare tunc coeperat cælum per promissiones, sed nondum pluere, quia promissiones nondum impletæ. Vnde ob nimiam, ut videbatur, tanti boni dilationem perpetuus pæne clamor in cælum ferebatur: Obsecro, Domine, mitte quem missurus es.

Illud de Salomone dictum, Christo congruit: Omnes reges terrarum desiderabam videre faciẽm Salomonis, ut audirent sapientiam, quam dederat Deus in corde ejus.

Verè desiderium & expectatio gentium Christus. Nam est: gentes idololatræ illum nec nossent nec desiderarent, ipse tamen in se summè fuerat, estque desiderabilis. Hinc omnes ipsius adventu quàm maximè egebant, uti terra hians & arida, eget rore ac pluviam.

Salomonis parens rex David, cum Philisthæos bello peteret, & in castris ob exercitationem bellicam vehementer admodum sitiret, exclamavit: O si quis mihi subministraret frigidam de fonte, qui est ad portas Bethlehem! Regiam vocem tres strenui milites

A exceperunt, qui periculis contemptis attulerunt aquam. Sed David libans eam Domino, effudit, domuitque sitim illustri suimet victoriã, prius seipsum quàm Philisthæos triumphans. Fons cælestibus aquis scaturiens, secunda Virgo, Dei Mater est; Aqua viva ex fonte hoc Christus Dominus. Sed Judæi hanc aquam effuderunt, quod Christus ipse queritur. Sicut aqua effusus sum, & dispersa sunt omnia ossa mea. Hanc aquam subministrabunt tres robustissimi, seu triplex patendi ardor, pro Christo, pro aliorum bono, pro cælesti præmio.

§. III. Aliẽ Nascẽtis Christi figura.

Avdax hominum genus moliebatur olim turrim nubibus certantem educere, atque ut ea structura tantò felicius surgeret, sese invicem hortati, Venite, inquebant, faciamus nobis civitatem, & turrim, cuius culmen pertingat ad cælum, & celebremus nomen nostrum, antequam dividamur in universas terras. Tunc Deus velut communicato cum Angelis consilio, Venite, inquit, descendamus & confundamus ibi linguam eorum. Hanc turrim ædificare, est contra Deum se erigere, ac superbire. Ictus turris Lucifer primum locavit lapidem, & turris altitudinem definivit, cum diceret: Similis ero Altissimo. Infelix architectus hoc ædificium nec ipse finit, nec ullus finit post ipsum. Dei Filius, ut aëreas has fabricas impediret & sterneret, de cælo in terram descendit, linguas hominum confusus. Vitatum itaque loquendi morem immutavit. Iam divitiarum paupertatis, voluntaria paupertas & penuria, divitiarum habent nomen; Mors homini, somnus mortis, afflictio consolationis, carcer libertatis, humanitas summæ dignitatis, mundi sapientia grandis stultitiã, ignominia pro Christo tolerata verè gloriæ nomèn acquisivit. Felicitissimè confusa sunt hæc idiomata, proxima est superbæ turris ruina.

Fatali nocte illã, quã terrificus Angelus Ægyptum funeribus implendam sibi sumperat, omne primogenitum tam inter homines quàm pecudes jugulavit, immensã utrinque strage. Verbum æternum, quod mans in terrã, cælum attingebat, cum Ægyptum non ad ingrederetur nascendo, omne Ægyptium mundum primogenitum peremit. In primogenitis à mundo censetur Plutus, Voluptas, Honos: diaboli primores liberi, Peccatum & Mors. Felix Israëlis populus, felices Christi amatores, quorum bono tot Ægypti vitæ sternerentur. Iam Peccatum & Mortem vincere, iam Voluptatem, Plutum, Honorem triumphare, non est difficile volenti.

Rex Nabuchodonosor in quiete vidit grandem statuam de metallis variis constatam. Hanc lapillus de monte sine manibus præcisus, secundum fideles terreoque pedes tetigit, & totam contrivit. Dominus

Deus de Virgine natus, primum fecit impetum in superbam mundi statuam, & quod antea pretiosum erat, opes, potentiam, honorem, gloriam, voluptates, solo æquavit. Ab eo tempore sunt qui opes spernant, honores & voluptates averterunt, malintque cum Christo paupere ac contempto, contempti esse ac pauperes, quàm inter sidera collocari. Turris Babel fabrica jacet turbata, Dei Filius descendit in terram, hominum linguarum sunt confusæ, Virginitas ad id temporis ignota, honoratur, paupertas semper exota, in pretio est.

§. IV. Imago Christi Nascẽturi, Ionã Prophetã.

Praeperat Deus Ionã, Ninivẽm contenderet, & poenitentiam in eã proclamaret. At Ionas, ut Domini iussa declinaret, mari se commisit, ut in Tharlis traplmitteret. Dum navigat, ingens oritur tempestas, & excandescens mare fervet atque exstuat. Hic Ionas